

Livet – mellan köksfönstret och evigheten

Kärlek, arbete, vänskap. Det är de tre ben som Karin Thunberg står på i livet. Som journalist på Svenska Dagbladet har hon haft förmånen att träffa och intervjua alltifrån vanliga spännande, okända människor till berömda artister, författare, företagsledare och politiker. Det har fått henne att reflektera över att när de yttre skalerna tas bort så återstår den grund som är gemensam för alla – under ytan är vi alla människor.

Karin Thunberg kommer till vår mötesplats på Söder i Stockholm med andan i halsen. Hela förmiddagen har gått åt till att jaga politiker som inte svarar i telefon och som hon därför måste fortsätta jaga när denna intervju är över. Senare under dagen ska hon även medverka i lanseringen av sin nyutkomna bok. *Mellan köksfönstret och evigheten* heter boken, där hon bland annat beskriver pendlingarna mellan hopp och förtvivlan, i skuggan av en bröstcancerdiagnos, som för andra gången skakar om hennes liv. När vi satt oss ner är det svårt att inledningsvis undvika frågan hur den erfarna journalisten upplever det att själv vara ”offer”.

– Ja, det är svårt att vara i andra ändan, men det är också nyttigt, konstaterar Karin eftertänksamt.

Just eftertanken är frapperande hos denna ordkonstnär. Hon verkar känna en stund på ordens valör innan hon uttalar dem, noga med att uppfattas rätt. Utan stora åthävor berättar hon om bakgrunden till sin bok. Året är 2002, hon har som medelålders träffat en ny man och blivit häftigt förälskad. I röd klänning och röda skor gör hon det oväntade och gifter sig efter en

ganska kort bekantskap. När hon och Anders kommer hem från bröllopsresan ringer Jan Guillou, ordförande i Publicistklubben, och meddelar att Karin fått den prestigefyllda utmärkelsen Guldpennan. I samma veva kontaktas hon av förläggaren Dorotea Bromberg som har läst Karins krönikor i SvD och vill att hon skriver en bok.

– Jag lever i en hybris att allt är möjligt och tar på mig att skriva en bok om kärlek på rekordtiden två månader. Men jag upptäcker snart att lycka är något som är svårt att sätta ord på. Hälsan tiger still som bekant, och jag bestämmer mig för att lägga projektet på is.

Det dröjer fram till maj 2005 innan Karin återupptar bokskrivandet. När hon samlat sig för att på nytt foga ihop bokens olika delar, händer det oväntade. I juni, när försommaren prunkar av liv, får hon den chockartade diagnosen att bröstcancer, som framgångsrikt slogs tillbaka 1998 nu åter gjort sig påmind. Nu följer en tid av oro, fasa och vaknätter fram till operationen en strålande vacker julidag. Operationen går bra, knölen visar sig även denna gång vara av det mindre aggressiva slaget, och så småningom går livet tillbaka till det normala. Kvar finns det inre minnet som Tomas Tranströmer har fångat så fint i sin dikt *Svarta vykort*: ”Mitt i livet händer det att döden kommer och tar mått på människan. Det besöket glöms och livet fortsätter. Men kostymen sys i det tysta.”

Upplevelserna i dödens skugga får nu bilda en ram, som slår en båge mellan tre generationer kvinnor, flyende ögonblick, dagboksanteckningar, små vardagshändelser och annat som skildras i Karins tankeväckande bok. Hon har fått många positiva reaktioner på sin bok sedan den kom ut, kanske för att vi alla kan känna igen oss och att det som boken skildrar därför berör oss på djupet. Karin beskriver den som en tankebok, en tröstebok, som man kan anknyta till i sitt eget liv. Men hon inser även var gränsen går mellan personligt och privat i det som hon lämnar ut.

– Jag är överväldigad och glad över hur min bok tagits emot. När text fungerar är mina ord en dörr in till människor som läser den. En av mina bästa vänner, som också är min bästa kritiker, ringde mig och tackade för boken. ”Karin, du är min nattlampa, jag tänds dig varje kväll”, sa hon. Det gladdade mig eftersom jag vet att hon verkligen menade det.

Karins liv vilar på tre ben –arbete, vänskap, kärlek. Hon är medveten om att hon är privilegierad att ha ett yrke, som hon fortfarande fascineras av efter drygt 30 år. Vänskapen är de många vännerna hon stod på en stol och talade till som nybliven 50-åring och kärleken utgörs av den häftiga, men trygga förälskelse. som drabbade henne i medelåldern. Efter att ha betonat att vi alla får våra törnar och att ingen lever ett helt liv utan att drabbas av tuffa saker, ser hon ändå med tacksamhet på livet. ”Tack godegodegud”, brukar hon själv uttrycka den tacksamheten ibland, och därmed är vi inne på frågan var Gud kommer in i hennes liv. Karin konstaterar lugnt att hon inte kommer från någon religiös familj och barndomens söndagsskola på skärgårdsön i Blekinge lyckades aldrig fånga hennes uppmärksamhet. Ändå bekänner hon att hon har kommit fram till en tro på Gud, som en ganska ny bekantskap.

– Kärleken är en nåd och Gud har sitt finger med i spelet. Nåd är ingen självklarhet som man kan räkna med eller förvänta sig. Jag går inte i kyrkan särskilt frekvent nu heller, men det händer att jag sätter mig i en tom kyrka och pratar med Gud. Jag tycker mer om kyrkor när de är tysta, när solen strålar in genom ett fönster och jag kan tända ett ljus för någon jag tänker på. Jag tror att vi ingår i ett större sammanhang och med tilltagande ålder har jag lärt mig inse att det finns något bortom det vi kan sätta ord på.

Efter den senaste sjukdomsperioden har Karin närt ambitionen att bättre ta vara på livet och leva lite långsammare. Men hon medger att det ibland kan bli ett glapp mellan teori och praktik i det fallet. Hon försöker i alla fall sortera bort vissa plikter, varva ner och hitta stunder att ta vara på sig själv, även om det kan vara svårt att sätta gränserna.

– Jag är en intensiv person och har ett jobb som jag älskar. Det gör det svårare att dra i nödbromsen, tillstår hon. Men den insikten balanseras upp av den fundering hon ger ord åt i sin bok: ”Livet är för kort för att vi ska ödsla bort det på trista typer och tråkiga tillställningar.”

Fakta om Karin Thunberg

Född när och var: På en ö i Blekinge, hösten 1949.

Familj: Anders Lundmark, gallerist, sonen Kalle från ett tidigare förhållande samt en hop bonusbarn och bonusbarnbarn.

Fritidsintressen: Att göra så lite som möjligt (hjärtligt skratt). Glo, läsa, vara ute, dricka kaffe med väninnorna, dansa med min man på köksgolvet, titta på konst, leka med barnbarnen, laga mat.

Brinner för: Rent yrkesmässigt – att göra världen mer begriplig.

Favoritmusik: Beror på sinnesstämning – från Arvo Pärt till gladjazz.

Favoritfilmer: Filmer av Woody Allen och Björn Runge.

Favoritintervjuobjekt: Omöjligt att svara på, men en av de mest fascinerande var en tant som ägnat hela sitt liv åt att forska på myggmedel. Jag är besatt av människor och livsberättelser, behöver inte jaga mina ”offer” direkt, väldigt få säger nej.

Det visst ni inte om Karin: Jag har nog sagt det mesta... Kanske att jag bakar kakor med förtjusning. Kan gärna äta upp dem också...